

L'empàtic IV (i últim): La mort de l'empàtic (O de com la Griselda, va matar a l'empàtic)

Un relat de: [NinniN](#)

Per primer cop en molt de temps, per aquelles dues ànimes en pena, s'havia obert una temporada de calma. L'estar asseguts cada dia durant dues hores l'un al costat de l'altre en el més complet i absolut silenci, suposava per a tots dos una rutina deliciosa.

Ella, podia sentir-lo, com creia que ella no sentia res.
Ell, no es sentia vulnerable, al costat d'ella.

Cada dia, al tornar, la Griselda s'asseia a retallar revistes a la residència. Enganxava trossets menuts en un paper, que amagava, sense canviar l'expressió cada cop que alguna de les infermeres que en tenien cura amb tanta devoció a la residència, se li atansava.

La Griselda, havia pres la determinació de matar a l'empàtic.
Tot i que sabia que allò la deixaria orfe de l'únic company que l'havia fet riure per dins en la seva vida, creia que s'ho mereixia.
Precisament com agraïment, li havia de fer aquell regal.

Com cada matí, va arribar que ell ja l'esperava. Es van asseure de costat, i van contemplar la gent que passejava. Ella, aquella noia embarassada a qui turmentava l'arribar a final de mes, i els incerts dolors d'un primer part. Ell, aquella noia embarassada a qui li pesaven massa les cames per matinar tant d'hora i treballar cada dia vuit hores de peu en una botiga.
Ella, a aquell noi amb la galta inflada que baixava rambla avall i només pensava en aquell desgraciat que, després de prendre-li la xicoteta l'hi havia pegat un mastegot.
Ell, a aquell noi amb la galta inflada que baixava rambla avall i volia que el dentista li guarís el queixal corcat que el martiritzava.
Ella, a aquella criatura, de la que desconeixia el sexe, que plorava perquè tenia molta gana.
Ell, a aquella criatura, de la que desconeixia el sexe, que plorava perquè li feia mal la irritació dels bolquers.

I aquella rutina, que a ell se li feia més portable perquè creia, que sofrint ell, protegia a la desvalguda ànima de la seva amiga de tant dolor, i a ella, perquè li semblava divertit tot el que aquell "empàtic" creava per a ella, va arribar al seu final, tocant les dotze.

La Griselda, es va aixecar i va marxar. I l'empàtic, va romandre assegut, mentre la veia allunyar-se embadalit. Aquell dia, però, el banc, no estava vuit. Al seu costat, i havia un paper, doblegat irregularment, que de ben segur, li havia caigut a la Griselda.

Amb les mans tremoloses, va obrir-lo, i va veure unes files, irregulars, de lletres de tots colors, enganxades unes del dret i d'altres del revés.
Aquell paper, va suposar el final del seu dolor. Aquell paper, el va alliberar de totes les cadenes.
Aquell paper, li deixava tot ben clar: "TU NO L'ETS, L'EMPÀTIC".